

mus! A kritikának művészi feladata van, az ízlés őre; s a kritika feladata époly lényeges, mint maga a színművészet.

Ma a színházi kritikus akárhányszor béketűrőbb és lemondóbb. Lemond még arról is, hogy «az ízlés őre» legyen. Pedig ezzel a lemondással nem csekélyebb bűnben vállal önkéntes részességet, mint — hogy kelendő fordulattal mondjam — a színházi írástudók árulásában.

Rédey Tivadar.

MEANDER.

*Gyászbarázdát húzott. A márványrögbe
Beszántotta bús álmaít örökre.*

*Az álmokból nőtt júresa rőt virág,
Szár az avar, kígyós akanthusz-ág.*

*Véselt nekik mély masztabát s a holt
Ábrák felett vén görög dalt dúdolt.*

*Különös ábrák, élnek. Az iv alól
Az ember arca mindig kihajol.*

*Megfojtott bimbók, még azonmeleg
Dermedt szárnyak, nagy szürke levelek.*

*Fáradt folyondár, mint vonagló ember
Vonszolja magát. Maga Meander.*

*Véres virág rád néz és súlyt cipel,
Téged vádol borzalomterhével.*

*A semmi, por, halotti szürkeség,
A rohanás, céltalan messzeség.*

*Homlokából miért nőtt e világ,
Kígyós avar, sötét akanthusz-ág?*

*Hol élt, ki volt? Hallgat. S a kő alól
Zúzott homloka némán kihajol.*

Mészáros Sándor.